

Gener: «Som tots 'ionquis' consumint droga regalada»

Parlem amb Carles Chiner, cantant del grup, sobre la seva nova referència discogràfica

Gener | Sergio Heads

La dictadura del 'clic' i les ombres i llums de la tecnologia són els eixos transversals del nou àlbum de **Gener**, *'Cante el cos elèctric'* (Riu Sec, 2018). Amb Walt Whitman i Ray Bradbury com a autors de referència, la banda aposta per un pop aperturista que rebi sempre influències. Parlem amb el cantant de la formació, Carles Chiner, sobre la filosofia que hi ha darrere les dotze cançons del disc.

El vostre nou disc té un clar referent: Walt Whitman. Per què heu agafat la seva figura i obra per a basar l'àlbum?

Carles Chiner: Hi ha una doble referència al títol del disc. "I Sing the body electric" és el nom d'un poema de Whitman, però també d'un llibre de relats de Ray Bradbury, que va voler reciclar aquell títol com un comentari irònic de l'original. El fet d'usar-lo en el context actual el converteix gairebé en un *mem*e. El fil conductor és, al capdavant, la relació humana amb la feina i l'oci. En el cas de Whitman, el seu cant té un component espiritual, de caràcter optimista i estoic, perquè parla de societats del benestar que florien gràcies a l'ajuda de les màquines. En Bradbury ja la cosa canvia; hi ha una visió molt més inquietant de la nostra relació amb les màquines, tot i que es manté una mirada elegíaca.

Amb quines temàtiques s'articula el disc?

C.C: La constant són les relacions humanes en l'era de la immediatesa i de la connectivitat. No ens interessava tant fer un disc de 'crítica', amb una opinió predeterminada, sinó una sèrie de cançons molt diferents entre elles. Volíem alternar moments de profunditat amb moments de banalitat,

comentaris irònics amb instants d'estoïcisme. Que el passeig de l'oient a través del disc no estigués decidit des de la primera cançó, sinó que, com en la navegació per una xarxa, cada cançó pogués contar una faceta de la realitat, de vegades molt allunyada de l'anterior, però amb un mateix fil conductor: les nostres relacions i com s'articulen al voltant de les màquines. Sense missatge maniqueu, mirant de donar cabuda a les llums i a les ombres d'aquesta època en què ens ha plantat la història.

Quines llums i ombres té aquesta hiperconnectivitat?

C.C: Indubtablement, cada nou avanç tecnològic obre incerteses, abismes morals? El consum constant d'informació d'una banda ens està facilitant la vida -en el sentit de fer-la més còmoda- i de l'altra està aconseguint paraitzar-nos. I una cosa és ben certa: les xarxes estan polaritzant les nostres opinions, o més aviat estem polaritzant les nostres opinions a través de les xarxes, de manera que una plataforma pensada per a l'intercanvi d'opinió i l'interés mutu acaba convertint-se en un lloc des del qual pontificar sobre la realitat amb opinions preestablertes.

En l'esfera de la música passa el mateix?

C.C: Respecte a la música, el principal problema que s'ha derivat de tot açò és una mena de dictadura de la necessitat. El consumidor ha perdut totalment la noció de que el que consumeix costa diners de produir. Som tots ionquis consumint droga regalada. Quan ens apugen el preu de la dosi, el mono serà guapo. En el revers positiu: hui no hi ha intermediaris entre l'artista i el públic i la proliferació de ferramentes fa que qualsevol creador tinga canals de difusió a través dels quals adreçar-se a un públic potencialment molt elevat.

En el cas d'aquest últim àlbum, vosaltres regaleu droga en forma de pop. Per què aposteu per aquest gènere?

C.C: Ens hem criat amb la música pop, entenent aquest terme com qualsevol música que naix amb arrel popular i que es deixa modelar per qualsevol influència que li resulte enriquidora. En el nostre cas, hi ha un gust compartit per la música de les dècades dels 50, 60 i 70, per una qüestió de referents, però també perquè ens agrada la manera de concebre el procés de producció: temps limitat, cerca d'inspiració en les interpretacions, tot molt en directe? El que ens agrada precisament del pop és la seua condició aperturista.

Com us trobeu com a grup?

C.C: Molt rebé! Des que vam començar a treballar junts hi va haver molta connexió musical i humana. Portem ja vora cinc anys compartint vida i escenaris i trobem que és el nostre millor moment. Això, juntament al tancament de la nostra anterior discogràfica, Mésdemil, ha fet que aquest any prenguem la decisió de fer el nostre propi segell, Riu Sec, per editar els nostres treballs i formalitzar la nostra relació amb **Gener**, com una mena de casament, només que arribem ja tots desvirgats. Ara mateix el que més ens abellix és tornar a viure l'experiència del directe amb les noves cançons.